

Sukkervarer, særlig ældre Kvinder, der har haft overordentlig svært ved at rette sig efter Kontrolbestemmelserne, men gennemgaaende tror jeg dog, det maa indrømmes, at Kontrolbestemmelserne er blevet lempet netop for saadanne. Det er ikke store Fordringer, man stiller til dem i Retning af Regnskabsførelse. Vi kender alle sammen dette med ældre Kvinder, som ikke har haft videre med Forretningsvæsenet at gøre: de kan blive panisk forskrækkede, naar man forlanger det mindste af dem i Retning af Regnskabsførelse. Men hvis det tages roligt og fornuftigt, værner de sig snart til det og ser, at det ikke er Hekseri; thi det er saa vist ikke Hekseri, det, man forlanger af Bogføring og Orden i disse smaa Virksomheder. Det kan være rigtigt, at Kakao er en meget sund Drik, og det er ogsaa en Kendsgerning, at den foreskrives af Læger til syge og Rekonvalescenter. Derfor er der netop i Loven en Bestemmelse om, at mod Lægeattest kan Kakaopulver udleveres til syge og Rekonvalescenter uden Skat, og det sker altid, hvor der foreligger fyldestgørende Lægeattest.

Det ærede Medlem drog særlig til Felts mod Restaurationsskatten, som jeg ogsaa indrømmer er den af de af mig forelagte Skattelove, der frembyder flest Angrebepunkter. Den frembyder navnlig det Angrebepunkt, at det jo ikke kan nægtes, at den i visse Tilfælde rammer et Nødvendighedsforbrug. Det har jeg heller aldrig benægtet. Jeg har kun sagt, at den ganske overvejende Del af Restaurations- og Kaféforbruget er ikke Nødvendighedsforbrug, men har en vis Luksuskarakter. Imidlertid er der gjort, hvad gøres kunde, for at undgaa, at Skatten kommer til at ramme det nødvendige Forbrug. Skatten omfatter som bekendt ikke Pensionater, og med den Udvikling, Pensionatsvæsenet har taget i vore Dage, tror jeg, enhver, der ønsker at spise ved sluttet Bord eller i et af de saakaldte Pensionater, kan komme til det under de mest tvangfri Former og paa billige Vilkaar. Man kan efter min Mening snarere rette den Anke mod Skatten, at den udsætter de egentlige næringsdrivende, som ikke kan slippe for at udrede den, Restauratørerne, for en noget ubillig Konkurrence fra disse mange Pensionater og sluttede Borde, der i visse Tilfælde ikke nærmer sig saa lidt til Restaurationsvirksomhed. Men man kan sagtens undgaa Skatten, det er ingen Kunst. Jeg skal dernæst erindre om, at det er blevet saare almindeligt i vor Tid — og i

den Henseende staaer vor Tid helt anderledes end Tiden for en 20—30 Aar siden —, at større Forretninger har Bispising af deres Personale, enten, hvor det er større Arbejdsstyrker, det drejer sig om, ved Marketenderi eller paa anden Maade. Derigennem er der givet Adgang til Bispising for en Mængde Arbejdere og mindre Funktionærer, som der slet ikke tidligere var Tale om. Endelig skal jeg erindre om, at ogsaa paa Hoteller og Restauranter kan man slippe med at betale $\frac{1}{2}$ af Skatten. Naar man bor paa Hotellet eller arrangerer sig med den paagældende Forretning om Bispising maanedvis eller i længere Tid, synker Skatten ned til et i Virkeligheden forsvindende Beløb.

Det ærede Medlem klagede over, at Folkekøkkenerne ikke kunde faa Dispensation. Ja, det er, fordi man, naar man har en saadan Skat, ikke overfor de næringsdrivende kan tillade en Konkurrence, som ikke er paa lige Vilkaar. Naar Folkekøkkenerne bispiser ikke en enkelt Klasse af Mennesker, men alle, der kommer derind, saa vilde det ikke være rigtigt overfor Restaurationer, der er anlagt med et bredere Publikum for Øje, at fritage dem for Afgiften.

Den Anke mod Skatten, at den i alt for fremtrædende Grad rammer Bybefolkningen, tror jeg næsten, jeg vil skaane mig for at komme ind paa i Dag, det har jeg saa ofte imødegaaet. Det er noget overfladisk, fordi en Skat nødvendigvis maa erlægges i Byerne, at sige, at det er Bybefolkningen, der bærer den. Naturligvis, den bærer en stor Del af den, men saavel i Provinsbyernes som i Københavns Restaurationer er der et meget stort Antal af Landboere, der betaler Skatten, og naar Landboerne kommer til Bys, enten det er til Hovedstaden eller til deres almindelige Handelsby, lever de meget mere paa offentlige Steder end Byens egen Befolkning. Det vil neppe nogen Sinde lykkes ad statistisk Vej at oplyse, hvor stor en Del af Skatten der bæres af de paa Stedet boende, og hvor stor en Del af tilrejsende, men kunde det lykkes, er jeg overbevist om, at det vil vise sig, at de tilrejsende bærer en overmaade betydelig Del af Skatten.

Maegaard: Efter de udførlige Udtalelser, som nu blev fremsat af den højtærede Finansminister, skal jeg kun beskæftige mig med et enkelt Forhold, som er fremdraget baade af det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nina Bang) og det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes),